

— Ехъ, дѣдо! — Ти трѣбва да отвържешъ товарчината отъ гърба си — тогава, може би, ще мога да я издигна.

— Не, не . . . За нищо въ свѣта! . . . завикалъ старецътъ, — а ти по-добрѣ подай ми патерицата, която изтървахъ отъ ржката си! . . .

Малкото момче взело дебелата и чепата патерица и я подало на стареца.

И старецътъ, само щомъ хваналъ патерицата, тутакси скокналъ на крака, даже и товарчината не свалилъ на земята.

— Да, така . . . благодаря ти, малко момче, — казалъ горскиятъ старецъ на малкото момче, — избави ме ти огъ бѣда, инѣкъ трѣбваше дълго врѣме да лежа въ тоя затѣнтенъ долъ гдѣто никой не стѣпва . . . А за твоето милостиво сърдце азъ съмъ готовъ да ти се отплатя, съ каквото искашъ. Е, кажи ми, съ какво да ти се отплатя? . . .

— Ахъ, дѣдо! . . . радостно извикалъ синътъ на тъкача, — азъ досѣа врѣме изгубихъ за тебе и вече е късно; че ме чакатъ у дома съ дърва. Дай ми малко отъ твоитѣ дърва, защото азъ вече нѣмамъ възможность да събера! . . .

— Само това ли? . . . добрѣ, — казалъ старецътъ. Да ти помогна да съберешъ дърва немога, защото нѣмамъ сила; вземи моята товарчина и върви си съ Божие здраве . . .

— Мога ли да нося такава товарчина, — казало малкото момче, — азъ крачка немога пристѣпи съ нея. . .

— Е, да, добрѣ! . . . Вземи моята патерица: съ нея бързо-бързо ще си отидешъ у дома и занесешъ товарчината! . . .

И той му подалъ патерицата, свалилъ отъ гърба си голѣмата товарчина дръвца и веднага изчезналъ, като че потъналъ въ земята . . .

Малкото момче очудено се огледало наоколо, но немогло да види старика. Натоварилъ голѣмата и тежка товарчина дръвца, но като че било снопче пера. . .

Очудило се то на тая чудна история. Тръгнало изъ гората и струвало му се, че не стѣпва на крака,